

at Lovene af 1853—54—56 om Hjælp af det Offentlige under Dyrtd, at man ved selve disse Love i Virkeligheden er gaaet bort fra dette Princip. Her ydes offentlig Hjælp efter Lovgivningen, uden at det medfører Tab af Valgret og de øvrige Ting, som Fattigunderstøttelsen ellers efter Grundloven skal medføre. Jeg veed, at den høitærede Indenrigsminister har sagt: Ja, men det var midlertidige Bestemmelser, derfor kunne vi aldeles ikke regne det med her, hvor der er Tale om endelige Love. Men dette Resonnement holder dog ikke Stik. Man kan ligesaa lidt ved midlertidige som ved endelige Love statuere Noget mod Grundloven, det er der ikke Tale om. Hvis en endelig Lov af dette Indhold ikke kan gennemføres af Hensyn til Grundloven, saa kunne sandelig heller ikke midlertidige Love have været gennemførte. Det bliver Hip som Hap. Der er ogsaa fremsført den Indvending, da man har henvist til et Forslag fra en tidligere Indenrigsminister, hvori den samme Grundtanke egentlig indeholdtes, og som gif ud paa, at Folk over 60 Aar, der vare i en af Staten garanteret Forsørgelsesanstalt eller i en anerkjendt Sygekasse, og som modtog Hjælp af det Offentlige, ikke skulde have denne Hjælp regnet som almindelig Fattigunderstøttelse, der er, siger jeg, dertil svaret: Ja, men det var Hjælp til Selvhjælp, det bliver noget Andet. Men retslig set er det akkurat det Samme. Kan man ikke i det ene Tilfælde gjøre det, saa kan man heller ikke i det andet. Retslig set er det ligegyldigt, om det er midlertidig Hjælp eller Hjælp til Selvhjælp, der er Tale om. Hvis den høitærede Indenrigsminister rigorøst vil fastholde sit Princip, saa maa han ansæ de Love, jeg har henvist til, og det Lovforslag, der er fremkommet fra Indenrigsministeren Tobiesen, som grundlovsstridigt. Lad mig for Resten sige, at jeg synes, at vi, saadan som vi ligge i det her til Lands, skulde tale saa sagte om Grundloven, naar vi behandle Love af denne Art. Men jeg skal ikke komme nærmere ind paa det. Jeg finder Sagen altfor stor, betydningssfuld og alvorlig til, at vi skulle benytte den til at staa og sige hinanden Spydigheder, og jeg er overbevist om, at den høitærede Indenrigsminister ogsaa har sand og alvorlig Interesse for denne Sag og ikke i Længden vil negte sin Vistand til at føre Noget igjennem i denne Retning. Jeg vil altsaa opfordre Thinget til at føre denne Sag til Ende i Vinter og at gjøre, hvad gjøres kan, for at forene Ansøkerne her i Thinget, saaledes som det jo synes at være muligt at forene dem, og at føre Loven saa langt frem, at vi i hvert Tilfælde faae det

høie Landstings klare og tydelige Mening i denne Sag. Jeg lægger Bægt derpaa, særlig fordi vi i Aar faae Sygekasseloven. Denne Bestemmelse her i § 4 er saa langt fra at spænde Ben for Sygekasseloven, at jeg tværtimod føler mig fuldstændig overbevist om, at den vil være en væsentlig Betingelse for at faae Loven om Sygekasser gennemført. Jeg tror ikke, at nogen lang Debat om denne Sag er fornøden. Standpunkterne ere før fremsførte, Grundene for og imod debatterede. Det, det gjælder om, er endelig en Gang at tage Sagen med Energi og endelig en Gang at vise, at vi betragte den Lovgivning, vi have her i Landet om modtaget Sygehjælp og Østergivelse af Fattigunderstøttelse som en Plet, paa vort Samfund, en Plet, som vi Alle have en Forpligtelse til at gjøre Bort til at blive af med.

Berg: Jeg har ved Behandlingen i Fjor af denne Sag motiveret min Sympathi for den og vil nu udtale mit Ønske om, at Sagen maatte nyde hurtigere Fremme fra dette Thing, end hidtil, i de to sidste Samlinger. Jeg skal ikke komme ind paa selve Forslagets Indhold, heller ikke efter de tvende Foredrag, vi nu have hørt om Sagen, og selv om den høitærede Minister for tredje Gang, eller hvor mange Gange det nu i Forveien er sket fra Ministerbordet, skulde fremkomme med sine Indvendinger fra Grundloven imod Forslaget, skal det heller ikke friste mig til paany at fremsætte min Paastand derimod. Saa meget mindre skal jeg komme ind derpaa, som jeg i Fjor i mine Udtalelser viste nok tiltrækkelig for Grundlovsvenner godtgjorde, at en saadan Paastand var aldeles uholdbar; faktisk er den jo modsagt af den nuværende Lovgivning, for saa vidt Loven om frie Fattigkasser angaar, og den har ofte været modsagt af Lovgivningsmagten ved flere nu ogsaa citerede specielle Love. Jeg har taget Ordet for at støtte de Ønsker, som ere fremsatte nu ogsaa af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgtreds (Meergaard) om en hurtig og velvillig Fremme af Sagen, og for at gjøre en Henstilling til den ærede Forslagsstiller, til de ærede Medlemmer af tidligere Udvalg i denne Sag og til det ærede Thing, om ikke denne Sag er behandlet nok i Thinget og gennem Udvalg i Thinget og gennem Udvalg i forrige og næstforrige Samling til, at Sagen kan gaa lige til den Behandling, uden at den behøver at opholdes i Udvalg. Det forekommer mig, at ærede Medlemmer fra begge Sider i Salen, der for 2 Aar siden sad i Udvalg sammen og syntes for en væsentlig Del at blive enige om visse Endringer, ved Sammen-